

løget tog et Forbehold om, at der ved Tvangsauktions Afholdelse vil være at sikre Lyendet den fornødne Dækning, hvilket altså kunde ske ved en Pasfus i Auktionskonditionerne om, hvad Køberen skal betale. Men selv da kan der fremkomme Vanskeligheder paa det Punkt, jeg berørte, hvor der muligvis kunde være Grund til at træffe Bestemmelse, og hvor der vel ogsaa lod sig træffe Bestemmelse. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind derpaa.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, for hvilken Tid Lyendet skal have Løn, har jeg været i nogen Tvivl om, hvorledes Lovforslaget skulde forstaaes, om det skulde forstaaes saaledes, at Bestemmelsen gælder for det første løbende Halvaar, altsaa for Fortiden, og ogsaa for det løbende Halvaar, der indbefatter Fremtiden, saa at det følgende „dog i det længste“ kun indeholder en Begrænsning af „det løbende Halvaar“, eller om det er Meningen, hvad jeg i saa Fald tror kunde udtrykkes noget tydeligere, at Lyendet skal have Løn for det sidst forløbne Halvaar og saa, indtil Lyendeforholdet — der staar „lovlig“, det skulde være „efter Lovgivningens almindelige Regler“ — ophører, „dog i det længste indtil første almindelige Fardag, som indtræffer 3 Maaneder efter Udløbet“, altsaa kun for det næste Halvaar. Det, antager jeg, er Meningen, men jeg vil da gøre opmærksom paa, at det ikke stemmer ganske vel med Lovforslagets § 3, som vel gaar ud fra den Forudsætning, at naar Husbonden forlader Gaarden, gør Lyendet det samme, benytter sig af den Ret, § 2 giver det, hvis det ikke maatte have det efter den almindelige Lovgivning, til at opgive Lyendeforholdet. Men i saa Tilfælde skal det ikke have Løn til den Fardag, som indtræffer 3 Maaneder efter Udløbet, men kun have Løn og Kostpenge til den Dag, da det benytter sig af sin Ret og gaar sin Vej. Her er nogen Utydelighed og Uklarhed.

Jeg har nu angivet min Stilling til Lovforslaget og søgt at paavise de Vanskeligheder, der kunne være ved § 1. De ere ikke større, end at, hvis man her kan komme til en heldig Redaktion og Ordning, skal jeg ikke have noget imod Lovforslaget at anføre.

S. Nielsen: Naar jeg har bedt om Ordet for at knytte min anbefaling til det nærværende Lovforslag, er det nærmest, fordi jeg af flere Vælgere hjemmefra er bleven opfordret til at gøre, hvad jeg kunde, for at faa en Forandring i de bestaaende Forhold i Retning af, hvad Lovforslaget tilstræber. Sagen er nemlig den, at i den Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere for

Tiden, er der netop i de senere Aar indtruffet flere Tilfælde af den her omhandlede Art, hvor Lyendet ikke har faaet sin tilgodehavende Løn. Det sidste Tilfælde indtraf afvigte Sommer. En privat Panthaver gjorde Udlæg i en større Bondegaard. Den blev solgt ved Tvangsauktion tilligemed alt Tilbehør, baade Avl, Afgrøde, Inventar, Befætning og Indbo, kort sagt Klub og Stub, og da Panthaveren ikke en Gang blev fuldt dækket, fik Lyendet ikke en eneste Ore af deres tilgodehavende Løn. Dette forekommer mig at være en stor Uretfærdighed mod Lyendet, naar baade Stat, Kommune, Tiendejer og vistnok en hel Del flere have Ret til at udtage af et saadant Ud, hvad de have krav paa. Baade Billighed og Retfærdighed maa ligefrem paabyde, at Lyendet ogsaa bliver tilfiktet sin redbelig fortjente, tilgodehavende Løn, og det saa meget mere, synes jeg, som det i saadanne Tilfælde saa godt som altid gaar ud over det sparjommelige Lyende. De, der ere mere løse paa Traaden, som man siger, de altsaa, der i Løbet af Aaret optage deres Løn, efterhaanden som den er fortjent, og undertiden for den er fortjent, tage selvfølgelig ingen Skade, idet de allerede ere dækkede forud, det er over dem, der lade Lønnen staa til de almindelige Fardage, de sparjommelige, det vil gaa ud. Hertil kommer ogsaa, at naar det naar til almindelig og klar Bevidsthed i Lyendeklassen, at de risikere at miste deres Løn, hvis de træde i Tjeneste hos en Mand, der sidder haardt i det, naar nemlig Ejendommen bliver solgt ved Tvangsauktion, vil det, tror jeg, herefter blive vanskeligt for mange Landejendomsbesiddere, som sidde haardt i det, at skaffe sig Lyende, i hvert Fald paalidelige Lyende. Man kan jo ikke fortanke et Lyende i, at det betænker sig to Gange, inden det tager Tjeneste hos en saadan Mand, og den Mand, der sidder haardt i det, trænger dog, naar alt kommer til alt, allerhaardt til at faa dygtige og paalidelige Lyender i sit Brød. Paa Grund heraf nærer jeg meget stor Sympati for det foreliggende Forslag og kan i Princippet anbefale det. Jeg maa imidlertid forbeholde mig min Stilling til forskellige Enkeltheder i Forslaget. Jeg kunde for Resten gerne i denne Henseende henholde mig til, hvad den højtærede Minister allerede har fremdraget. Det forekommer nemlig mig, at Forslaget er lidt ubestemt affattet paa enkelte Punkter, og jeg synes ogsaa, saa vidt jeg har forstaaet det, at det gaar lidt videre, end jeg egentlig kunde ønske. Mit Grundsyn paa hele dette Spørgsmaal er nemlig dette, at man i de her omhandlede Tilfælde skal sikre